

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 12ης Σεπτεμβρίου 2002*

Στην υπόθεση T-113/00,

DuPont Teijin Films Luxembourg SA, με έδρα το Λουξεμβούργο (Λουξεμβούργο),

Mitsubishi Polyester Film GmbH, με έδρα το Wiesbaden (Γερμανία),

Toray Plastics Europe SA, με έδρα το Saint-Maurice-de-Beynost (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τους I. Forrester, QC, και J. Killick, barrister, με τόπο επι-
δόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την C. Bury και
τον R. Vidal,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 28ης Φεβρουαρίου 2000, σχετικά με αίτηση για την κίνηση διαδικασίας έρευνας που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες με σκοπό την ανάκληση του ευεργετήματος του συστήματος των γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων για τις ταινίες τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου καταγωγής Ινδίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και την P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- 1 Το σύστημα των γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: ΣΓΠ) λειτουργεί βάσει περιόδων δεκαετούς διάρκειας. Η

παρούσα περίοδος θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3281/94 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, για την εφαρμογή ενός πολυετούς συστήματος γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων για την περίοδο 1995-1998 σε ορισμένα βιομηχανικά προϊόντα καταγωγής αναπτυσσόμενων χωρών (ΕΕ L 348, σ. 1). Σύμφωνα με το σχέδιο που καθιερώθηκε με τον κανονισμό αυτόν, τα ειδικά προϊόντα του παραρτήματος I τα οποία προέρχονται από τις χώρες που περιλαμβάνονται στο παράρτημα III μπορούν να τύχουν των προτιμησιακών δασμών. Ο κανονισμός 3281/94 αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2820/98 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1998, για την εφαρμογή πολυετούς συστήματος γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων για την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1999 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ L 357, σ. 1, στο εξής: κανονισμός ΣΓΠ).

Διατάξεις του κανονισμού ΣΓΠ

- 2 Οι διατάξεις που προβλέπονται στον τίτλο III του κανονισμού ΣΓΠ διέπουν τις «περιπτώσεις και διαδικασίες επαναφοράς των δασμών του Κοινού Δασμολογίου». Τα άρθρα 22 έως 26 αφορούν την προσωρινή ανάκληση των προτιμησιακών δασμών και το άρθρο 27 περιλαμβάνει ρήτρα σχετική με τη χορήγηση του προτιμησιακού ευεργετήματος σε προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων.
- 3 Το άρθρο 22 του κανονισμού ΣΓΠ ορίζει ότι το το καθεστώς που προβλέπει ο κανονισμός αυτός μπορεί ανά πάσα στιγμή να ανακληθεί προσωρινά, εν όλω ή εν μέρει, στις ακόλουθες περιπτώσεις:

«α) άσκηση οιασδήποτε μορφής δουλείας ή καταναγκαστικής εργασίας, όπως ορίζεται στις συμβάσεις της Γενεύης της 25ης Σεπτεμβρίου 1926 και της 7ης Σεπτεμβρίου 1956 και στις συμβάσεις της ΔΟΕ αριθ. 29 και 105·

- β) εξαγωγή προϊόντων κατασκευασμένων στις φυλακές·

- γ) εμφανείς ανεπάρκειες τελωνειακών ελέγχων σε θέματα εξαγωγής και διαμετακόμισης ναρκωτικών (απαγορευμένες και πρόδρομες ουσίες) και μη τήρηση των διεθνών συμβάσεων σε θέματα νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες·

- δ) απάτη και απουσία διοικητικής συνεργασίας που προβλέπεται για τον έλεγχο πιστοποιητικών καταγωγής στο έντυπο Α·

- ε) σε εμφανείς περιπτώσεις αθέμιτων εμπορικών πρακτικών εκ μέρους μιας δικαιούχου χώρας, η ανάκληση πραγματοποιείται τηρουμένων των κανόνων του ΠΟΕ·

- στ) εμφανείς περιπτώσεις καταστρατήγησης των στόχων των διεθνών συμβάσεων, όπως η οργάνωση αλιείας του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (NAFO), η επιτροπή αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού (NEAFC), η διεθνής επιτροπή για τη διατήρηση των ειδών τόνου του Ατλαντικού (ICCAT) και η Οργάνωση διατήρησης του σολομού του Ατλαντικού (NASCO) σχετικά με τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων.»

Η προσωρινή ανάκληση δεν είναι αυτόματη και πραγματοποιείται μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας που προβλέπεται στα άρθρα 23 έως 26 του κανονισμού ΣΓΠ.

4 Το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Οι περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, που θα μπορούσαν να καταστήσουν αναγκαία την προσφυγή σε μέτρα προσωρινής ανάκλησης μπορούν, όσον αφορά τα στοιχεία δ) και στ), να διαπιστώνονται από την Επιτροπή και, όσον αφορά τα στοιχεία α) έως στ), να γνωστοποιούνται στην Επιτροπή από ένα κράτος μέλος, ή από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο και κάθε ένωση που δεν έχει νομική προσωπικότητα, η οποία μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη συμφέροντος σε περίπτωση λήψης μέτρων προσωρινής ανάκλησης. Η Επιτροπή διαβιβάζει χωρίς καθυστέρηση τις εν λόγω πληροφορίες στο σύνολο των κρατών μελών.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού ΣΓΠ, οι διαβουλεύσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της Επιτροπής γενικευμένων προτιμήσεων, μπορούν να αρχίσουν αιτήσει κράτους μέλους ή της Επιτροπής, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να αναλυθούν οι συνθήκες που αναφέρονται στο άρθρο 22 καθώς και τα μέτρα που θα πρέπει να ληφθούν. Οι διαβουλεύσεις αυτές πρέπει να πραγματοποιούνται εντός οκτώ εργασιμών ημερών από της παραλαβής, εκ μέρους της Επιτροπής, των πληροφοριών που αναφέρει το άρθρο 23, παράγραφος 1, και, σε κάθε περίπτωση, πριν από τη θέσπιση οποιουδήποτε κοινοτικού μέτρου ανακλήσεως.

6 Το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ ορίζει ότι, εφόσον, μετά την ολοκλήρωση των προαναφερομένων διαβουλεύσεων, η Επιτροπή θεωρήσει ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν την έναρξη έρευνας, δημοσιεύει ανακοίνωση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και διενεργεί την έρευνα εντός προθεσμίας ενός έτους το αργότερο σε συνεργασία με τα κράτη μέλη και σε διαβούλευση με την επιτροπή γενικευμένων προτιμήσεων. Στο πλαίσιο της έρευνας, η Επιτροπή αναζητεί οποιαδήποτε πληροφορία που κρίνει αναγκαία και μπορεί να αποστείλει επί τόπου τους δικούς της εμπειρογνώμονες «προκειμένου να εξακριβώσει τους ισχυρισμούς των προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 23, παράγραφος 1» (άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού ΣΓΠ). Η Επιτροπή παρέχει «κάθε ευκαιρία στις αρμόδιες αρχές της ενδιαφερόμενης δικαιούχου χώρας να παράσχουν την απαραίτητη συνεργασία για τη σωστή διενέργεια των εν λόγω ερευνών» (ό.π.). Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 4, του κανονισμού ΣΓΠ, τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα πρέπει να ακουστούν εφόσον

ζητήσουν τούτο εγγράφως εντός προθεσμίας που έχει ορισθεί με την προαναφερθείσα ανακοίνωση «όταν αποδεικνύουν ότι το αποτέλεσμα της έρευνας όντως τους αφορά και ότι υφίστανται ιδιαίτεροι λόγοι να τύχουν ακρόασης».

- 7 Στο τέλος της έρευνας, η Επιτροπή υποβάλλει στην επιτροπή γενικευμένων προτιμήσεων έκθεση ως προς τα αποτελέσματα της έρευνας (άρθρο 26, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ). Αν η Επιτροπή φρονεί ότι απαιτείται μέτρο ανακλήσεως, υποβάλλει «κατάλληλη πρόταση» στο Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία εντός προθεσμίας τριάντα ημερών (άρθρο 26, παράγραφος 3, του κανονισμού ΣΓΠ).
- 8 Το άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ έχει ως εξής:

«Το προτιμησιακό ευεργέτημα χορηγείται συνήθως σε προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1), και του κανονισμού (ΕΚ) 2026/97 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1997, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 288, σ. 1), εκτός και αν διαπιστωθεί ότι τα εν λόγω μέτρα βασίστηκαν επί της προκληθείσας ζημίας και σε τιμές οι οποίες δεν λαμβάνουν υπόψη το προτιμησιακό δασμολογικό καθεστώς που έχει χορηγηθεί στην ενδιαφερόμενη χώρα. Για το σκοπό αυτό η Επιτροπή δημοσιεύει, σε ανακοίνωση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, τον κατάλογο των προϊόντων και των χωρών για τις οποίες δε χορηγήθηκε το προτιμησιακό καθεστώς.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 9 Οι προσφεύγουσες είναι οι τρεις μεγαλύτεροι παραγωγοί φύλλων τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου (στο εξής: ταινίες PET) στην Ευρώπη. Το προϊόν αυτό είναι ένα

πολύ επεξεργασμένο πλαστικό που έχει διάφορες εφαρμογές όπως τα πολύ λεπτά φύλλα υψηλής τεχνολογίας, που χρησιμοποιούνται στους συμπυκνωτήρες (για την ηλεκτρονική) και τα φύλλα τρέχουσας κατανάλωσης που χρησιμοποιούνται ως υλικό συσκευασίας. Η κατασκευή του απαιτεί γραμμές παραγωγής μεγάλου κόστους και, κατά συνέπεια, σημαντικά κεφάλαια.

10 Οι εισαγωγείς ταινιών PET που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 3920 6219 και ΣΟ 3920 και 6290 καταγωγής Ινδίας απολαμβάνουν προτιμησιακών δασμών. Τα προϊόντα αυτά περιλαμβάνονται στον πίνακα του παραρτήματος Ι του κανονισμού 3281/94 και η Ινδική Δημοκρατία περιλαμβάνεται στις χώρες που μνημονεύονται στο παράρτημα ΙΙΙ του ίδιου κανονισμού.

11 Το 1998, οι κοινοτικοί παραγωγοί ταινιών PET αντιμετώπισαν δυσχέρειες ιδίως μετά τη σημαντική αύξηση του όγκου εισαγωγών καταγωγής Ινδίας, την πτώση των τιμών και τη σημαντική υποκοστολόγηση που οφείλονταν σ' αυτές τις εισαγωγές. Με έγγραφο της 17ης Σεπτεμβρίου 1998, οι κοινοτικοί παραγωγοί ταινιών PET, μεταξύ των οποίων οι προσφεύγουσες και η εταιρία Niroll SpA, ζήτησαν από την Επιτροπή να κινήσει διαδικασία έρευνας προκειμένου να προσδιορίσει την ανάγκη ανακλήσεως του ευεργετήματος ΣΓΠ για τις ταινίες PET. Το έγγραφο αυτό είχε ως εξής:

«Καλούμε την Επιτροπή να αποσύρει το ευεργέτημα του ΣΓΠ, που χορηγείται τώρα στους Ινδούς παραγωγούς [ταινιών PET] σύμφωνα με τον κανονισμό 3281/94. Οι παραγωγοί αυτοί έλαβαν και εξακολουθούν να λαμβάνουν εξαγωγικές επιδοτήσεις, πράγμα που συνιστά προφανή περίπτωση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών εκ μέρους δικαιούχου χώρας· επιβάλλεται, επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού 3281/94, να εξετασθεί η ανάκληση του ευεργετήματος ΣΓΠ.»

12 Στο έγγραφο αυτό, οι προσφεύγουσες αποκάλυπταν ότι η πρακτική χορηγήσεως επιδοτήσεων ήταν ενδημική στην Ινδία και επεσύναπταν διάφορα συναφή αποδει-

κτικά στοιχεία, μεταξύ των οποίων μια εμπορική αγγελία που χρησιμοποιούσε την ύπαρξη επιδοτήσεων ως επιχείρημα εμπορίας, καθώς και άλλα έγγραφα προερχόμενα από τους Ινδούς παραγωγούς. Επιπροσθέτως, παρείχαν πληροφορίες ως προς τα συστήματα επιδοτήσεων, τα οποία περιλαμβάνονταν στις ιστοσελίδες του Διαδικτύου του ινδικού Υπουργείου Βιομηχανίας και ενός κυβερνητικού οργανισμού.

- 13 Με το ίδιο έγγραφο, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν επίσης ότι ο προσδιορισμός χαμηλής τιμής των κοινοτικών προϊόντων λόγω αφθονίας ινδικών ταινιών PET τους προκάλεσε ζημία και υποστήριξαν ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η Ινδική Δημοκρατία δεν έπρεπε να απολαύει του ΣΓΠ. Αποκάλυπταν ότι οι έξι κυριότεροι Ινδοί εξαγωγείς έτυχαν επιδοτήσεων κατά παράβαση των κανόνων της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT) του 1994 και του κανονισμού 2026/97. Κατέληγαν ως εξής:

«Το να εξακολουθήσει να παρέχεται η δυνατότητα στους παραγωγούς αυτούς, οι οποίοι (ως συνέπεια των επιδοτήσεων) είναι επιθετικά ανταγωνιστικοί στην ευρωπαϊκή αγορά, να απολαύουν του ΣΓΠ είναι αντίθετο προς κάθε οικονομική λογική θα ήταν παράλογο για την Κοινότητα να εξακολουθήσει να παρέχει το ευεργέτημα του ΣΓΠ σε επιδοτούμενους Ινδούς παραγωγούς οι οποίοι βλάπτουν σοβαρά τους κοινοτικούς παραγωγούς ταινιών PET πωλώνοντας τα προϊόντα τους λιγότερο ακριβά προκειμένου να επιτύχουν τους εξαγωγικούς τους στόχους για τους οποίους οι επιδοτήσεις εξαρτώνται από προϋποθέσεις.

Για τους λόγους αυτούς, σας ζητούμε επίμονα να κινήσετε τη διαδικασία με σκοπό την ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ από τους Ινδούς παραγωγούς ταινιών PET.»

- 14 Στις 5 Οκτωβρίου 1999, οι προσφεύγουσες είχαν συνάντηση με τις υπηρεσίες της Επιτροπής, κατά την οποία εξέθεσαν τις αιτιάσεις τους. Με την ευκαιρία αυτή, η Επιτροπή τούς ανέφερε ότι δεν μπορούσε να λάβει θέση επί της από 17 Σεπτεμβρίου 1998 καταγγελίας προτού η ύπαρξη των επιδοτήσεων για τις οποίες γίνεται λόγος διαπιστωθεί οριστικά με κανονισμό περί θεσπίσεως οριστικού συμψηφιστικού δασμού.

- 15 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε η κοινοτική βιομηχανία, περιλαμβανομένων και των προσφευγουσών, στο πλαίσιο του κανονισμού 2026/97, κινήθηκε διαδικασία κατά των επιδοτήσεων σχετικά με τις εισαγωγές ταινιών PET καταγωγής Ινδίας εντός της Κοινότητας. Στις 17 Αυγούστου 1999, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1810/1999, περί επιβολής προσωρινού αντισταθμιστικού δασμού στις εισαγωγές ταινιών τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου (PET) καταγωγής Ινδίας (ΕΕ L 219, σ. 14), και, στις 6 Δεκεμβρίου 1999, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2597/1999, για την επιβολή οριστικού αντισταθμιστικού δασμού στις εισαγωγές ταινιών τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου (PET), καταγωγής Ινδίας, και για την οριστική είσπραξη του επιβληθέντος προσωρινού δασμού (ΕΕ L 316, σ. 1).
- 16 Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες στις 17 Σεπτεμβρίου 1998 (βλ. σκέψεις 11 έως 13 ανωτέρω) αναφέροντας τα εξής:

«Στις 17 Σεπτεμβρίου 1998, υποβάλατε καταγγελία βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 3281/94, που απέβλεπε στην ανάκληση του ευεργετήματος του Συστήματος Γενικευμένων Προτιμήσεων (ΣΓΠ) για τις εισαγωγές ταινιών PET καταγωγής Ινδίας. Στο μεταξύ, ο εν λόγω κανονισμός αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2820/98, του οποίου το άρθρο 22 προσφέρει ανάλογη βάση για την καταγγελία σας.

Κατόπιν εξετάσεως του συνόλου των νομικών πτυχών, προκύπτει ότι η καταγγελία αυτή δεν είναι παραδεκτή. Πράγματι, το στοιχείο (ε') του άρθρου 22 του οποίου γίνεται επίκληση στην καταγγελία δεν καλύπτει την περίπτωση των εισαγωγών που πλήττονται με δασμούς αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων, περίπτωση η οποία μνημονεύεται ρητά στο άρθρο 27 (άρθρο 13 του κανονισμού 3281/94).

Το άρθρο 27 ρυθμίζει εξαντλητικά τις περιπτώσεις κατά τις οποίες το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορεί να ανακληθεί για εισαγωγές που πλήττονται από δασμούς αντι-

ντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων. Συνιστά *lex specialis* σε σχέση με το άρθρο 22 και αποκλείει την εφαρμογή του όταν η “αθέμιτη εμπορική πρακτική” συνίσταται σε μέτρα τα οποία υπήρξαν αντικείμενο δασμών αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων. Πράγματι, αν το άρθρο 22 είχε εφαρμογή στις ίδιες πρακτικές όπως το άρθρο 27, το τελευταίο θα καθίστατο χωρίς αντικείμενο.

Σύμφωνα με την αρχή που καθιερώνει το άρθρο 27, το ευεργέτημα του ΣΓΠ πρέπει κανονικά να διατηρείται εκτός αν ο υπολογισμός των δασμών αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων δεν έλαβε υπόψη την προτιμησιακή μεταχείριση. Δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση ως προς τις εισαγωγές ταινιών PET καταγωγής Ινδίας. Επομένως, επιβάλλεται να εφαρμοστεί ότι ορίζει το άρθρο 27 ως κανόνα, ήτοι η διατήρηση του ευεργετήματος του ΣΓΠ για τις εν λόγω εισαγωγές.»

- 17 Αυτό το έγγραφο προσβάλλεται στην προκειμένη περίπτωση (στο εξής: έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000 ή προσβαλλόμενη πράξη).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαΐου 2000, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000.

- 19 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και να υποβάλει ερωτήσεις στην Επιτροπή, στις οποίες όφειλε να απαντήσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι οποίες είχαν ως σκοπό να προσδιορισθεί αν οι πληροφορίες που περιλαμβάνονταν

στο από 17 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφο των προσφευγουσών είχαν γνωστοποιηθεί στα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ ή το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3281/94 και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν ένα κράτος μέλος είχε ζητήσει την έναρξη διαβουλεύσεων σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, ή το άρθρο 10, παράγραφος 2, των κανονισμών αυτών.

20 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 11ης Δεκεμβρίου 2001.

21 Σε απάντηση των ερωτήσεων του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή πληροφόρησε το Πρωτοδικείο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η πληροφορία που της είχαν παράσχει οι προσφεύγουσες γνωστοποιήθηκε στα κράτη μέλη με έγγραφο της 10ης Οκτωβρίου 1998, εν συνεχεία άρχισε τις διαβουλεύσεις που προέβλεπε το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 3281/94, που είχε τότε εφαρμογή (στο οποίο αντιστοιχεί το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού ΣΓΠ), και οι διαβουλεύσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν στους κόλπους της επιτροπής γενικευμένων προτιμήσεων (βλ. άρθρο 17 του κανονισμού 3281/94 και άρθρο 31 του κανονισμού ΣΓΠ) της 10ης Νοεμβρίου 1998.

22 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχεται στο έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη
- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

24 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής για δύο λόγους ήτοι, αφενός, την έλλειψη αποφάσεως δυνάμενης να προσβληθεί και, αφετέρου, την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως των προσφευγουσών.

Επιχειρήματα της Επιτροπής

25 Ο πρώτος λόγος απαραδέκτου της προσφυγής στηρίζεται σε τρία επιχειρήματα.

26 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν δικαιούνται να της ζητήσουν να ανακαλέσει το ευεργέτημα του ΣΓΠ ή να κινήσει διαδικασία έρευνας δυνάμει του κανονισμού ΣΓΠ, οπότε το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο δεν μπορεί να έχει έννομα αποτελέσματα έναντι αυτών.

- 27 Φρονεί ότι το έγγραφο αυτό δεν περιέχει απόφαση δυνάμενη να προσβληθεί βάσει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Κατά πάγια νομολογία, μόνον ένα μέτρο που αναπτύσσει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα ενός προσφεύγοντος μεταβάλλοντας αυθαίρετα τη νομική του κατάσταση συνιστά πράξη ή απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 28 Κατά την Επιτροπή, το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί απόφαση δυνάμενη να προσβληθεί εφόσον ο κανονισμός ΣΓΠ δεν παρέχει στις προσφεύγουσες το δικαίωμα να ζητήσουν την κίνηση διαδικασίας με σκοπό την ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ, αλλά απλώς τη δυνατότητα να της παράσχουν πληροφορίες στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας. Προβάλλει ότι δεν απέρριψε τα έγγραφα που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες για τον λόγο ότι αυτές δεν είχαν το δικαίωμα να τις τα υποβάλουν, αλλά για τον λόγο ότι οι επιβληθέντες συμψηφιστικοί δασμοί ελάμβαναν ήδη υπόψη την προτιμιακή μεταχείριση του ΣΓΠ. Η Επιτροπή φρονεί ότι δεν μπορούσε, σύμφωνα με τον κανονισμό ΣΓΠ, να κινήσει διαδικασία έρευνας η οποία ενδεχομένως θα μπορούσε να καταλήξει στην ανάκληση των δασμολογικών προτιμήσεων.
- 29 Υποστηρίζει ότι η απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος του ΣΓΠ από δικαιούχο χώρα δεν λαμβάνεται με σκοπό προστασίας των οικονομικών συμφερόντων των ενδιαφερομένων μερών, όπως οι προσφεύγουσες, αφού τα συμφέροντα αυτά διασφαλίζονται με άλλα μέσα κοινοτικής εμπορικής πολιτικής. Οποιαδήποτε απόφαση περί ανακλήσεως των δασμολογικών προτιμήσεων θα έχει ουσιαστικά πολιτικό χαρακτήρα.
- 30 Το δικαίωμα των ενδιαφερομένων μερών να φέρουν εις γνώση της Επιτροπής αποδεικτικά στοιχεία και να καταστήσουν γνωστή την άποψή τους στο πλαίσιο μιας διαδικασίας που μπορεί να καταλήξει στην ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ είναι περιορισμένο και δεν μπορεί να εξομοιωθεί με το δικαίωμα ενός «καταγγέλλοντος». Κατά την Επιτροπή, η απαίτηση να αποδειχθεί η ύπαρξη συμφέροντος, που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ, αποβλέπει στο να αποφεύγεται η εκ μέρους απεριόριστου και απροσδιόριστου αριθμού πολιτών ή ενώσεων διαβίβαση πληροφοριών. Συγκρίνει τις διατάξεις του κανονισμού ΣΓΠ με

άλλα μέτρα εμπορικής πολιτικής για τα οποία το δικαίωμα προσφυγής προβλέπεται υπέρ των καταγγελλόντων. Προς τούτο, παραθέτει τον κανονισμό (ΕΚ) 3286/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, που καθορίζει κοινοτικές διαδικασίες στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής για να διασφαλιστεί η άσκηση των δικαιωμάτων της Κοινότητας στο πλαίσιο των κανόνων του διεθνούς εμπορίου, ιδίως αυτών που έχουν θεσπιστεί στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) (ΕΕ L 349, σ. 71), τον κανονισμό 384/96 και τον κανονισμό 2026/97.

- 31 Η Επιτροπή αμφισβητεί επίσης τη σύγκριση στην οποία προβαίνουν οι προσφεύγουσες μεταξύ των δικαιωμάτων των καταγγελλόντων στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού και των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων μερών στο πλαίσιο του άρθρου 23 του κανονισμού ΣΓΠ. Παρατηρεί ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), αναφέρεται σε «αίτηση», ενώ ο κανονισμός ΣΓΠ απαιτεί απλώς τα ενδιαφερόμενα μέρη να είναι σε θέση να «[της] γνωστοποιούν αποδεικτικά στοιχεία».
- 32 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η έλλειψη ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων σχετικά με την υποβολή καταγγελιών εκ μέρους των ενδιαφερομένων μερών, στον κανονισμό ΣΓΠ, αποδεικνύει σαφώς ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν ήθελε να χορηγήσει στα μέρη αυτά το δικαίωμα να ζητήσουν να κινηθεί διαδικασία έρευνας. Κατά την Επιτροπή, η κατάσταση των μερών αυτών συγκρίνεται περισσότερο με την κατάσταση των «χρηστών και καταναλωτών» κατά την έννοια του κανονισμού 384/96, που απολαύουν ορισμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων να γνωστοποιούν πληροφορίες, δεν έχουν όμως το δικαίωμα να αμφισβητήσουν τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή κατά το πέρασ της έρευνας αντιντάμπιγκ.
- 33 Δεύτερον, η Επιτροπή προβάλλει ότι ο κανονισμός ΣΓΠ παρέχει στα κοινοτικά όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήςεως να αποφασίζουν είτε να χορηγούν τα ειδικά καθεστάτα είτε να ανακαλούν το ευεργέτημα των προτιμήσεων όταν κρίνουν τούτο αναγκαίο, όπως καταδεικνύει, μεταξύ άλλων, η διατύπωση των άρθρων 22, 24 και 25 του κανονισμού αυτού. Οι προσφεύγουσες δεν θα μπορούσαν να απαιτήσουν απ' αυτήν να υιοθετήσει συγκεκριμένη συμπεριφορά και η απόφαση της Επιτροπής ή του Συμβουλίου δεν τις αφορά άμεσα και ατομικά.

- 34 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η διατύπωση των άρθρων αυτών, πέραν του πολιτικού χαρακτήρα της τελικής απόφασης, που επιβάλλει συνετή στάθμιση των συμφερόντων της Κοινότητας, επιβεβαιώνει ότι η απόφαση να κινηθεί η διαδικασία και να ανακληθεί το ευεργέτημα του ΣΓΠ αφορά τη σχέση μεταξύ της Κοινότητας και της τρίτης δικαιούχου χώρας και η επίπτωση στους επιχειρηματίες είναι, το πολύ, έμμεση. Η Επιτροπή αναφέρεται, κατ' αναλογία, σε απόφαση ληφθείσα στο πλαίσιο του άρθρου 226 ΕΚ σχετικά με την κίνηση της διαδικασίας κατά παραβάσεως. Οι καταγγέλλοντες δεν έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν από την Επιτροπή να λάβει ειδική θέση. Με έγγραφο θα πληροφορηθούν μόνο την απόφαση της Επιτροπής, διότι η απόφαση αυτή αφορά αποκλειστικά τη σχέση μεταξύ της Επιτροπής και του εν λόγω κράτους μέλους.
- 35 Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί απόφαση, δεδομένου ότι υπογράφηκε από υπάλληλο ο οποίος δεν είχε εξουσιοδότηση να ενεργεί σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες της Επιτροπής και που επέτρεπε στον υπάλληλο αυτό να λάβει απόφαση εν ονόματι της ολομέλειας της Επιτροπής ή του αρμοδίου μέλους της Επιτροπής. Προς στήριξη του επιχειρηματός της, παραθέτει τη διάταξη του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1993, C-25/92, Miethke κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-473, σκέψη 10), και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-277/94, ΑΙΤΕC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-351, σκέψη 50). Θεωρεί ότι το έγγραφο αυτό είχε καθαρά πληροφοριακό χαρακτήρα και, επομένως, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «απόφαση» απορρίπτουσα «μια καταγγελία».
- 36 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου, η Επιτροπή προβάλλει ότι ένας προσφεύγων οφείλει να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής. Παραθέτει, συναφώς, την απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, Société pour l'exportation des sucres κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1977, σ. 209, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά). Υποστηρίζει ότι, εφόσον το έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000 είναι καθαρά πληροφοριακό, η ακύρωσή του είναι άνευ αντικειμένου. Οι προσφεύγουσες δεν έχουν κανένα συμφέρον να ζητήσουν το αιτηθέν μέτρο διότι η νομική τους κατάσταση δεν μπορεί να επηρεάζεται από την ακύρωση του εγγράφου αυτού.

Επιχειρήματα των προσφευγουσών

37 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η παρούσα προσφυγή είναι παραδεκτή. Το έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000, με το οποίο η Επιτροπή αρνήθηκε να εξετάσει την από 17 Σεπτεμβρίου 1998 καταγγελία τους, έθιξε τη νομική τους κατάσταση. Παρατηρούν ότι ήσαν ανταγωνιστές των Ινδών εξαγωγέων οι οποίοι απέλασαν του καθεστώτος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό ΣΓΠ και είχαν εκθέσει λεπτομερώς στην καταγγελία τους την ύπαρξη προφανώς αθέμιτων εμπορικών πρακτικών. Η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία τους ως απαράδεκτη χωρίς να προβεί σε εξέταση επί της ουσίας και κατά παράβαση των ειδικών διατάξεων του κανονισμού ΣΓΠ, ειδικότερα του άρθρου 23 που παρέχει στα ενδιαφερόμενα μέρη το δικαίωμα να γνωστοποιήσουν στην Επιτροπή τις περιστάσεις που μπορεί να δικαιολογήσουν την ανάκληση του προτιμησιακού καθεστώτος. Υποστηρίζουν ότι βρίσκονται στην κατάσταση ενός καταγγέλλοντος, επικαλούμενες ειδικότερα το γεγονός ότι το εν λόγω άρθρο υποχρεώνει τα ενδιαφερόμενα μέρη να «αποδείξουν την ύπαρξη συμφέροντος για τη λήψη του μέτρου ανακλήσεως». Αμφισβητούν το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει να αποφεύγεται όπως ένας πολύ μεγάλος και απροσδιόριστος αριθμός πολιτών ή ενώσεων έχουν τη δυνατότητα να διαβιβάζουν πληροφορίες βάσει του κανονισμού ΣΓΠ. Οι προσφεύγουσες δέχονται ότι η Επιτροπή έχει ευρεία διακριτική εξουσία να απορρίψει την καταγγελία τους κατόπιν εξέτασεως όλων των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων, θεωρούν όμως ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να εξετάσει τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία για τον λόγο ότι η καταγγελία ήταν απαράδεκτη είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα. Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η απόφαση της Επιτροπής, που περιέχεται στο από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο, με την οποία η Επιτροπή αρνείται, για νομικούς λόγους, να εξετάσει την καταγγελία τους, είναι εσφαλμένη και μπορεί προφανώς να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως καθόσον φέρει το στίγμα νομικής πλάνης.

38 Συναφώς, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ του δικαιώματος των ενδιαφερομένων «να της γνωστοποιήσουν τα αποδεικτικά στοιχεία» και του δικαιώματος να «[της] ζητήσουν να αποσύρει το ευεργέτημα του ΣΓΠ» είναι τεχνητό, παράλογο και αντίθετο προς την προγενέστερη πρακτική της ως προς το ΣΓΠ. Θεωρούν ότι το γεγονός ότι αποδεικτικά στοιχεία γνωστοποιούνται στην Επιτροπή αναφέροντας ότι είναι αναγκαίο να ανακληθεί προσωρινά το ευεργέτημα του ΣΓΠ συνεπάγεται αίτηση ανακλήσεως του ευεργετήματος αυτού. Κατ' αυτές, αν, όπως δέχεται η Επιτροπή, ένα ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να προσβάλει απόφαση παραγνωρίζουσα στο δικαίωμά του να γνωστοποιήσει αποδεικτικά στοιχεία, το ίδιο ενδιαφερόμενο μέρος πρέπει υποχρεωτικά να μπορεί να προσβάλει την άρνηση της Επιτροπής να εξετάσει πραγματικά τα αποδεικτικά στοιχεία που της διαβιβάστηκαν.

- 39 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, στον μόνο κανονισμό που αφορά ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ, ήτοι τον κανονισμό (ΕΚ) 552/97 του Συμβουλίου, της 24ης Μαρτίου 1997, που αναστέλλει τη συμμετοχή της Ένωσης του Μυανμάρ στο σύστημα γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων (ΕΕ L 85, σ. 8), οι πληροφορίες που γνωστοποιήθηκαν στην Επιτροπή από ένα ενδιαφερόμενο μέρος περιγράφονταν ως καταγγελία.
- 40 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι οι συγκρίσεις στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ του ΣΓΠ και των κανονισμών 3286/94 και 2026/97 δεν ασκούν επιρροή. Στο πλαίσιο των κανονισμών αυτών, η Επιτροπή είχε περιορισμένη εξουσία ως προς την κίνηση της διαδικασίας και υπέκειτο σε αυστηρές διαδικαστικές προθεσμίες. Αντιθέτως, στο πλαίσιο του κανονισμού ΣΓΠ, η Επιτροπή έχει ευρεία εξουσία εκτιμήσεων και δεν υπόκειται σε αυστηρές προθεσμίες. Επομένως, η ίδια ανάγκη διατυπώσεων δεν δικαιολογείται στον κανονισμό ΣΓΠ, τούτο δε ισχύει τόσο για τους διαδικαστικούς κανόνες όσο και για την ταυτότητα του καταγγέλλοντος και το περιεχόμενο της καταγγελίας. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν επίσης τη σύγκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ των δικαιωμάτων ενός ενδιαφερόμενου μέρους σε μια υπόθεση αντιντάμπινγκ και των δικαιωμάτων ενός καταγγέλλοντος στο πλαίσιο του κανονισμού ΣΓΠ. Παρατηρούν ότι οι πληροφορίες που παρέχουν οι χρήστες και οι καταναλωτές συνιστούν μόνον ένα από τα στοιχεία της αποφάσεως ως προς την εξακρίβωση του κοινοτικού συμφέροντος. Η κατάσταση των προσφευγουσών, οι οποίες υπέβαλαν λεπτομερή καταγγελία με αποδεικτικά στοιχεία, προσεγγίζει εκείνην του καταγγέλλοντος στο πλαίσιο του κανονισμού αντιντάμπινγκ, και όχι εκείνην του χρήστη ή του καταναλωτή. Τέλος, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το ότι η σύγκριση προς το άρθρο 226 ΕΚ ασκεί επιρροή.
- 41 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, αν πρέπει να γίνει κατ' αναλογία εφαρμογή, τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού είναι αυτά που πρέπει να αποτελέσουν το κατάλληλο στοιχείο συγκρίσεως. Βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, η Επιτροπή έχει την εξουσία, όχι όμως την υποχρέωση, να λάβει απόφαση με την οποία να απαιτεί την παύση της παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού. Ωστόσο, υποχρεούται να λάβει σοβαρά υπόψη τις καταγγελίες που υποβάλλονται βάσει του κανονισμού αυτού. Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, οι προσφεύγουσες επικαλούνται τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537)· της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045), και του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2223).

- 42 Οι προσφεύγουσες δέχονται ότι τα κοινοτικά όργανα απολαύουν ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως στον τομέα του ΣΓΠ όταν πρόκειται να αποφασίσουν την ενδεχόμενη ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ. Ωστόσο, αυτή η εξουσία εκτιμήσεως πρέπει να ασκείται σύμφωνα με το εφαρμοστέο δίκαιο και δεν μπορεί να είναι εκτεταμένη σε τέτοιο σημείο ώστε μια πλάνη περί το δίκαιο να μην μπορεί να ελέγχεται εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή. Συναφώς, οι προσφεύγουσες παραθέτουν την απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, *Les Vertes κατά Κοινοβουλίου* (Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23).
- 43 Κατά τις προσφεύγουσες, το επιχείρημα που η Επιτροπή αντλεί από την έλλειψη επισήμου εγγράφου που να έχει υπογραφεί από υπάλληλο ο οποίος μπορούσε να ενεργήσει για λογαριασμό της Επιτροπής στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού ΣΓΠ, κατά την οποία οι προσφεύγουσες δεν έχουν την ιδιότητα των καταγγελλόντων και, επομένως, δεν είναι αναγκαία μια επίσημη απόφαση. Προσθέτουν ότι το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν είχε υπογραφεί από ένα μέλος της Επιτροπής είναι ανενεργό, εφόσον η πράξη αυτή τις πληροφορούσε κατά πρόσφορο τρόπο ως προς τη θέση της Επιτροπής. Προς στήριξη των επιχειρημάτων τους, επικαλούνται τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Μαΐου 1998, T-84/97, *BEUC κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1998, σ. II-795, σκέψη 48).
- 44 Τέλος, όσον αφορά την ενεργητική νομοποίηση, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, αν η απόφαση που περιλαμβάνεται στο από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο ακυρωθεί, η Επιτροπή θα πρέπει να εξετάσει το βάσιμο της καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1998 και να αποφασίσει αν πρέπει να κινήσει διαδικασία προκειμένου να αποσύρει ενδεχομένως από την Ινδική Δημοκρατία το ευεργέτημα του ΣΓΠ. Τούτο θα είχε σημαντικά αποτελέσματα για τους κοινοτικούς παραγωγούς οι οποίοι τελούν σε άμεσο ανταγωνισμό με τους Ινδούς παραγωγούς που απολαύουν του ΣΓΠ. Συνέπεται ότι η νομική κατάσταση των προσφευγουσών μπορεί να επηρεασθεί από την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Επιβάλλεται να απορριφθεί καταρχάς το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο δεν είναι «απόφαση» καθόσον υπογράφεται από

έναν υπάλληλο και δεν είναι επίσημη πράξη εγκριθείσα από την ολομέλεια της Επιτροπής. Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, η μορφή υπό την οποία λαμβάνονται οι πράξεις ή οι αποφάσεις είναι, κατ' αρχήν, αδιάφορη ως προς τη δυνατότητα προσβολής τους με προσφυγή ακυρώσεως. Πράγματι, πρέπει να αποδίδεται η σημασία στο περιεχόμενό τους προκειμένου να καθορισθεί αν συνιστούν πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9· προπαρατεθείσα διάταξη ΒΕΥC κατά Επιτροπής, σκέψη 48).

46 Η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ καθόσον οι προσφεύγουσες, μολονότι έχουν το δικαίωμα να παράσχουν πληροφορίες στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ, δεν έχουν το δικαίωμα να της ζητήσουν να ανακαλέσει το ευεργέτημα του ΣΓΠ από δικαιούχο κράτος ή να κινήσει προς τούτο διαδικασία έρευνας. Η προσβαλλόμενη πράξη είναι, επομένως, καθαρά πληροφοριακή και δεν αναπτύσσει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών.

47 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση. Ειδικότερα, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται κατόπιν διαδικασίας, η οποία περιλαμβάνει περισσότερα στάδια, ιδίως εφόσον αποτελούν κατάληξη μιας εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν πράξη δυνάμενη να προσβληθεί μόνο τα μέτρα που καθορίζουν οριστικώς τη στάση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψεις 8 έως 10· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 42).

48 Το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ παρέχει στα κράτη μέλη, καθώς και σε ορισμένους τρίτους, τη δυνατότητα να επιστήσουν την προσοχή της Επιτροπής επί της υπάρξεως περιστάσεων που μπορούν να καταστήσουν αναγκαία τη λήψη μέτρων προσωρινής ανακλήσεως. Οι περιστάσεις αυτές εκτίθενται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Πάντως, όσον αφορά τους τρίτους,

η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται στο κοινό γενικά, αλλά σε «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο και κάθε ένωση που δεν έχει νομική προσωπικότητα, η οποία μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη συμφέροντος» για τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου.

- 49 Επιβάλλεται επίσης η παρατήρηση ότι το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ υποχρεώνει την Επιτροπή να διαβιβάζει χωρίς καθυστέρηση τις πληροφορίες που λαμβάνει στο σύνολο των κρατών μελών. Η υποχρέωση αυτή έχει σαφώς ως στόχο να επιτρέψει στα κράτη μέλη να εκτιμήσουν, ενόψει των πληροφοριών αυτών, αν πρέπει να ζητήσουν την έναρξη διαβουλεύσεων κατά το άρθρο 23, παράγραφοι 2 έως 4, του ίδιου κανονισμού.
- 50 Επομένως, έστω και αν η Επιτροπή απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως προκειμένου να αποτιμήσει τις πληροφορίες που της παρέχονται και να αποφασίσει την έναρξη διαβουλεύσεων, δεν απαλλάσσεται ωστόσο κάθε υποχρεώσεως ως προς την απάντηση που πρέπει να δώσει στον τρίτο που της γνωστοποίησε, βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ, την πληροφορία αυτή. Εφόσον ο εν λόγω τρίτος προσκόμισε την απόδειξη του συμφέροντος για το μέτρο προσωρινής ανακλήσεως του ευεργετήματος του ΣΓΠ και οι παρασχεθείσες πληροφορίες αφορούν περίπτωση που περιλαμβάνεται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ, η Επιτροπή υποχρεούται να διαβιβάσει τις εν λόγω πληροφορίες στο σύνολο των κρατών μελών προκειμένου να τους επιτρέψει να ζητήσουν ενδεχομένως την έναρξη διαβουλεύσεων.
- 51 Ο τρίτος ο οποίος δικαιολογεί την ύπαρξη συμφέροντος για το μέτρο της προσωρινής ανακλήσεως δικαιούται επομένως να αναμένει από την Επιτροπή να εξετάσει τις πληροφορίες που της διαβίβασε, προκειμένου να προσδιορίσει αν οι πληροφορίες αυτές σχετίζονται με μια από τις προαναφερθείσες περιπτώσεις και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να τις ανακοινώσει στα κράτη μέλη. Δικαίωμα που δημιουργήθηκε έτσι με το άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ υπέρ του τρίτου ο οποίος αποδεικνύει την ύπαρξη ενός τέτοιου συμφέροντος, όσο περιορισμένο και αν είναι αυτό, σαφώς παραγνωρίζεται αν η Επιτροπή αρνείται, για παράδειγμα, να εξετάσει τις πληροφορίες ή εσφαλμένως ή παρανόμως παραλείπει να τις διαβιβάσει στα κράτη μέλη, εμποδίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο ένα απ' αυτά να ζητήσει την έναρξη διαβουλεύσεων.

- 52 Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη πράξη, χαρακτήρισε το από 17 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφο των προσφευγουσών ως καταγγελία και αναγνώρισε ότι η καταγγελία αυτή είχε ως κανονιστική βάση το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 3281/94 και το άρθρο 22 του κανονισμού ΣΓΠ. Εν συνεχεία, η Επιτροπή απέρριψε ρητά την καταγγελία αυτή ως απαράδεκτη, προτού εκθέσει την ερμηνεία της των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ ως αιτιολογία αυτής της διαπιστώσεως απαράδεκτου της καταγγελίας. Η προσβαλλόμενη πράξη δεν αναφέρει ότι οι πληροφορίες που έδωσαν οι προσφεύγουσες δεν αφορούσαν μια από τις περιπτώσεις του άρθρου 22, παράγραφος 1, ούτε αμφισβητεί το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες απέδειξαν την ύπαρξη συμφέροντος για την ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ για τις ταινίες PET καταγωγής Ινδίας. Εξάλλου, η πράξη αυτή δεν αναφέρει ότι οι πληροφορίες διαβιβάστηκαν στα κράτη μέλη ή ότι ελήφθησαν περαιτέρω μέτρα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του κανονισμού ΣΓΠ.
- 53 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή, με το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο, άφησε σαφώς να εννοηθεί από τις προσφεύγουσες ότι, βάσει της δικής της ερμηνείας των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ, θεώρησε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει τις γνωστοποιηθείσες πληροφορίες ούτε να λάβει, ενόψει των πληροφοριών αυτών, μέτρα σχετικά με τη διαβίβαση των εν λόγω πληροφοριών στα κράτη μέλη ή την έναρξη διαβουλεύσεων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφοι 1 ή 2, του κανονισμού ΣΓΠ.
- 54 Επομένως, το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο μπορεί μόνον να νοηθεί ως συνεπαγόμενο την οριστική απάντηση της Επιτροπής στις πληροφορίες που αυτή έλαβε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του κανονισμού ΣΓΠ και ότι περατούται, από το πρώτο στάδιο, η διαδικασία η οποία, σε κάθε περίπτωση, θα μπορούσε να συνεπάγεται την έναρξη διαβουλεύσεων στην επιτροπή γενικευμένων προτιμήσεων που μνημονεύουν τα άρθρα 23, παράγραφος 3, και 31 του κανονισμού ΣΓΠ και, κατά συνέπεια, της έρευνας που ζήτησαν οι προσφεύγουσες.
- 55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, ενόψει του περιεχομένου του και των περιστάσεων υπό τις οποίες γράφτηκε, το έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2000 ανέπτυξε έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών εφόσον, με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή απέρριψε οριστικά, χωρίς εξέταση, τις πληροφορίες που διαβιβάστηκαν σ' αυτήν, μεταβάλλοντας έτσι τη νομική τους κατάσταση ως προσώπων τα οποία είχαν συμφέρον για το μέτρο της προσωρινής ανακλήσεως του ΣΓΠ και που είχαν πληροφορήσει αυτό το κοινοτικό όργανο για

περίπτωση του είδους που αναφέρεται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ.

56 Επομένως, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

57 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται δύο λόγους προς στήριξη της προσφυγής τους που αντλούνται, αντιστοίχως, από τη νομική πλάνη κατά την ερμηνεία των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας που προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ.

58 Δεδομένου ότι αντικείμενο της υποχρέωσης αιτιολογίας μας αποφάσεως ενός κοινοτικού οργάνου, που προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ, είναι να παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο ώστε να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1998, Τ-124/96, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-231, σκέψη 53), επιβάλλεται να εξετασθεί, πρωτίστως, ο δεύτερος λόγος. Πράγματι, αν ο λόγος αυτός αποδειχθεί βάσιμος, το Πρωτοδικείο δεν θα είναι σε θέση να εξετάσει την ουσία της προσβαλλόμενης πράξεως.

Επί του δευτέρου λόγου που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν έδωσε πρόσφορη αιτιολογία για την απόρριψη της καταγγελίας, ειδικότερα, ενόψει του χαρακτήρα των λεπτο-

μερών αποδεικτικών στοιχείων που της υποβλήθηκαν. Προβάλλουν ότι η έλλειψη πρόσφορης αιτιολογίας συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ.

- 60 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο διευκρινίζει ότι οι προσαπτόμενες πρακτικές δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ, οπότε δεν συνέτρεχε λόγος να εξετασθούν τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες και αφορούσαν τις πρακτικές αυτές. Εν πάση περιπτώσει, το έγγραφο αυτό περιέχει, κατά την Επιτροπή, αρκούντως σαφή και πλήρη έκθεση των λόγων για τους οποίους το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του εν λόγω κανονισμού δεν είχε εφαρμογή. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες είχαν ορθώς προβλέψει, με το δικόγραφο της προσφυγής τους, τη θέση που εξέθεσε λεπτομερέστερα η Επιτροπή στο υπόμνημά της αντικρούσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 61 Όπως υπογραμμίσθηκε ήδη στη σκέψη 52 ανωτέρω, το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο περιέχει ρητή δήλωση της Επιτροπής ότι αυτή θεωρεί την καταγγελία απαράδεκτη λόγω της ερμηνείας των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ στην οποία αυτή προβαίνει. Από τα υπομνήματα των προσφευγουσών στην παρούσα υπόθεση προκύπτει ότι η εξήγηση αυτή ήταν επαρκώς σαφής για να τους επιτρέψει να κατανοήσουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή απέρριψε το αίτημά τους. Το ζήτημα αν η προβληθείσα αιτιολογία είναι έγκυρη είναι ζήτημα αναφερόμενο στην ουσία της υποθέσεως το οποίο πρέπει να εξετασθεί χωριστά (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 67).

- 62 Επομένως, ο δεύτερος λόγος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από την εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού ΣΓΠ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 63 Προς στήριξη του πρώτου τους λόγου, οι προσφεύγουσες επικαλούνται τα σφάλματα ερμηνείας που διέπραξε η Επιτροπή όσον αφορά το επίρρημα «συνήθως» που περιλαμβάνει το άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ και τις σχέσεις μεταξύ των άρθρων 22 και 27 του ίδιου κανονισμού.
- 64 Πρώτον, υποστηρίζουν ότι το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφο είναι διατυπωμένο ωσάν το επίρρημα «πάντοτε» να αντικατέστησε το επίρρημα «συνήθως». Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι μπορεί να υπάρξουν περιστάσεις, για παράδειγμα, όταν οι επιδοτήσεις είναι προφανείς, στις οποίες το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορούσε να ανακληθεί παρά την ύπαρξη μέτρων κατά των επιδοτήσεων τα οποία προορίζονται κατά το μάλλον ή ήττον να παρεμποδίσουν τις επιδοτήσεις. Έτσι, η ερμηνεία της Επιτροπής φαίνεται να αφήνει να νοηθεί ότι, εφόσον εφαρμόζονται τα μέτρα κατά των επιδοτήσεων τα οποία έλαβαν υπόψη την προτιμησιακή μεταχείριση, δεν υπάρχουν πλέον περιστάσεις στις οποίες το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορεί να αποσυρθεί. Τούτο είναι απλούστατα εσφαλμένο. Αν τέτοια ήταν η πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη, θα είχε χρησιμοποιήσει το επίρρημα «πάντοτε» και όχι το επίρρημα «συνήθως».
- 65 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβλεψε τη σχέση μεταξύ των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ. Το άρθρο 27 δεν αποτελεί *lex specialis* σε σχέση με το άρθρο 22. Ούτε θα εσθερείτο αντικειμένου αν το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', είχε εφαρμογή στις επιδοτήσεις ή στο ντάμπινγκ. Αντιθέτως, το άρθρο 27 επιβεβαιώνει τη γενική αρχή του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', κατά την οποία το ευεργέτημα του ΣΓΠ δεν θα πρέπει να ανακαλείται στις περισσότερες των συνήθων περιπτώσεων, αλλά μόνο στις [προφανείς] περιπτώσεις. Επομένως, δεν υπάρχει καμία αντίφαση μεταξύ των διατάξεων αυτών. Το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορεί να αποσυρθεί όταν οι δασμοί κατά των επιδοτήσεων υπάρχουν υπό την προϋπόθεση ότι οι επιδοτήσεις είναι [προφανείς].

- 66 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η ερμηνεία, στην οποία προέβη η Επιτροπή, των σχέσεων μεταξύ των άρθρων 27 και 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ δίνει μειωμένη σημασία στον όρο «εμφανής» και είναι ασυμβίβαστη προς την πρακτική αποτελεσματικότητα του κανονισμού ΣΓΠ. Αναγνωρίζουν ότι η ύπαρξη επιδοτήσεων δεν είναι καθεαυτό ικανή να αποτελέσει προφανή περίπτωση αθέμιτης εμπορικής πρακτικής. Ωστόσο, οι εξαγωγικές επιδοτήσεις οι οποίες έχουν πολύ σοβαρότερες συνέπειες απ' ό,τι συνήθως για την Κοινότητα και επομένως, συνεπάγονται «δυσμενή αποτελέσματα» συνιστούν «εμφανή περίπτωση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών». Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, κατά συνέπεια, ότι η θέση της Επιτροπής ότι τα μέτρα κατά των επιδοτήσεων καταργούν όλα τα ζημιολόγα αποτελέσματα των επιδοτήσεων είναι σαφώς εσφαλμένη.
- 67 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο της αναγνώσεως στην οποία προβαίνουν οι προσφεύγουσες του επιρρήματος «συνήθως». Το επίρρημα αυτό απλώς υπογραμμίζει ότι, βάσει του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ, η χορήγηση του ευεργετήματος του ΣΓΠ στις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο μέτρων κατά των επιδοτήσεων αποτελεί τον κανόνα, ενώ η μη χορήγηση του ευεργετήματος του ΣΓΠ, στην περίπτωση κατά την οποία τα εν λόγω μέτρα βασίζονται στην προκληθείσα ζημία και στις τιμές που δεν λαμβάνουν υπόψη το προτιμησιακό δασμολογικό καθεστώς το οποίο παρέχεται στην ενδιαφερόμενη χώρα αποτελεί την εξαίρεση.
- 68 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η χορήγηση του ευεργετήματος του ΣΓΠ στις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο συμψηφιστικών μέτρων διέπεται ειδικότερα από το άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ. Το άρθρο αυτό θεσπίζει τον γενικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο το ευεργέτημα του ΣΓΠ χορηγείται στα εισαγόμενα προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο μέτρων κατά των επιδοτήσεων. Κατ' εξαίρεση, το ευεργέτημα του ΣΓΠ δεν χορηγείται όταν, σύμφωνα με τον αποκαλούμενο κανόνα «των χαμηλότερων δασμών», τα μέτρα κατά των επιδοτήσεων στηρίζονται στη σοβαρότητα της ζημίας που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία μάλλον παρά στο επίπεδο των επιδοτήσεων, η ίδια δε αυτή ζημία προσδιορίζεται βάσει της τιμής των εισαγόμενων προϊόντων που δεν αντικατοπτρίζει το ευεργέτημα του ΣΓΠ. Στην πράξη, η τελευταία αυτή περίπτωση εμφανίζεται μόνον όταν το ευεργέτημα του ΣΓΠ δεν χορηγείται κατά την περίοδο που καλύπτεται από έρευνα για τα μέτρα επιδοτήσεων, για παράδειγμα, διότι η χώρα εξαγωγής προστέθηκε στον πίνακα των δικαιούχων του ΣΓΠ μετά την περίοδο αυτή. Επομένως, το περιεχόμενο της παρεκκλίσεως που προβλέπει η ρήτρα «εκτός και αν [...]» του άρθρου 27 είναι πάρα πολύ περιορισμένη.

69 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία στην οποία προβαίνουν οι προσφεύγουσες των σχέσεων μεταξύ των άρθρων 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', και 27 του κανονισμού ΣΓΠ προσθέτει έναν πρόσθετο όρο στην ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ στο πρώτο αυτό άρθρο. Το αληθές νόημα της λέξεως «εμφανής», είναι «σαφής», «προφανής», «βέβαιος» και όχι «σοβαρός» και «συνεχής» όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες. Έτσι, ο ισχυρισμός των τελευταίων ότι το άρθρο 27 δεν καλύπτει τις «εμφανείς περιπτώσεις» κατά την έννοια του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', θα έχει ως συνέπεια ότι, μετά τη θέσπιση μέτρων κατά των επιδοτήσεων βάσει του κανονισμού 2026/97, τα κοινοτικά όργανα μπορούν ipso jure να αποσύρουν το ευεργέτημα του ΣΓΠ διότι, προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη επιδοτήσεως η οποία μπορεί να επισύρει συμφηφιστικά μέτρα, θα πρέπει η εν λόγω επιδότηση να είναι «εμφανής». Επομένως, το άρθρο 27 είναι περιττό και στερείται αντικειμένου.

70 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η εκ μέρους της ερμηνεία του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ επιβεβαιώνεται από τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπει ο κανονισμός αυτός. Παραθέτει το άρθρο 25 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορεί να ανακαλείται μόνον μετά το πέρας της έρευνας που αποβλέπει στο να αποδειχθεί η ύπαρξη της προβαλλόμενης πρακτικής. Όμως, μια τέτοια έρευνα θα ήταν περιττή αν τα κοινοτικά όργανα είχαν ήδη διενεργήσει έρευνες για τον ίδιο σκοπό βάσει του κανονισμού 2026/97.

71 Τέλος, προς στήριξη της ερμηνείας της, η Επιτροπή προβάλλει ότι τα ζημιογόνα αποτελέσματα, για την κοινοτική βιομηχανία, των εισαγωγών ταινιών PET καταγωγής Ινδίας καταργήθηκαν μετά την επιβολή μέτρων κατά των επιδοτήσεων που στηρίζονται στο ύψος των επιδοτήσεων και στις τιμές οι οποίες αντικατοπτρίζουν τους προτιμησιακούς δασμούς. Ως εκ τούτου, η ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ βάσει του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ δεν δικαιολογείται και θα συνεπάγεται διπλή κύρωση για την ίδια ζημία, πράγμα που θα είναι δυσανάλογο και άδικο.

72 Η Επιτροπή προσθέτει ότι μόνον οι επιδοτήσεις που προκαλούν ζημία στην κοινοτική βιομηχανία μπορούν να θεωρηθούν «αθέμιτες». Επομένως, αν από τα δυσμενή αποτελέσματα των επιδοτήσεων καταργήθηκαν χάρη στην επιβολή συμφηφιστικών

μέτρων, οι εν λόγω επιδοτήσεις δεν μπορούν να αποτελέσουν «αθέμιτες εμπορικές πρακτικές» κατά την έννοια του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 73 Οι προσφεύγουσες δέχονται ότι, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού ΣΓΠ, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως να αποφασίζει αν συντρέχει λόγος να κινήσει ή όχι τις διαδικασίες των άρθρων 23 έως 26 του κανονισμού αυτού, οι οποίες μπορεί να συνελπάγονται την ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ. Εξάλλου, αναγνωρίζουν ότι ενδεχόμενη απόφαση της Επιτροπής (επί της ουσίας) να μην αρχίσει την έρευνα που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, μόνο δυσχερώς μπορεί να αμφισβητηθεί. Ωστόσο, προβάλλουν ότι η άρνηση που αντίταξε η Επιτροπή να ασκήσει αυτή την εξουσία εκτιμήσεως, μη λαμβάνοντας υπόψη την αξία των πληροφοριών που της διαβίβασαν τρίτοι, μπορεί να προσβληθεί και πρέπει να ακυρωθεί από το Πρωτοδικείο αν αποδειχθεί ότι η άρνηση αυτή βασίστηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.
- 74 Η Επιτροπή αρνείται ότι παρέλειψε να εξετάσει την αξία των πληροφοριών που της διαβίβασαν οι προσφεύγουσες. Πάντως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, αντίθετα από τη διαπίστωση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή στο σημείο 15 του υπομνήματός της αντικρούσεως — κατά την οποία έκρινε τα γνωστοποιηθέντα αποδεικτικά στοιχεία «ανεπαρκή ενόψει ειδικότερα του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ για να δικαιολογήσουν την έναρξη διαδικασίας που μπορούσε να καταλήξει στην ανάκληση του ευεργετήματος του ΣΓΠ για την Ινδία» —, δεν αποδείχθηκε ότι οι γνωστοποιηθείσες από τις προσφεύγουσες πληροφορίες υπήρξαν αντικείμενο αποτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης πράξεως.
- 75 Στην προσβαλλόμενη πράξη εκτίθεται μόνον ότι η Επιτροπή εξέτασε το σύνολο των νομικών πτυχών της «καταγγελίας» και, ειδικότερα, την ερμηνεία και το αποτέλεσμα των άρθρων 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ. Η Επιτροπή, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, υπογραμμίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία της γνωστοποιήθηκαν απορρίφθηκαν για τον λόγο ότι, δεδομένου ότι τα επιβληθέντα μέτρα

κατά των επιδοτήσεων έλαβαν ήδη υπόψη τη μεταχείριση ΣΓΠ, δεν μπορούσε, σύμφωνα με τον κανονισμό ΣΓΠ, να αρχίσει έρευνα η οποία ενδεχομένως μπορούσε να καταλήξει στην ανάκληση των δασμολογικών προτιμήσεων.

- 76 Η απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη πράξη βασιζόταν, επομένως, στην άποψή της ότι τα άρθρα 22 και 27 του κανονισμού ΣΓΠ την εμπόδιζαν να αρχίσει έρευνα και όχι στην άποψη ότι τα γνωστοποιηθέντα αποδεικτικά στοιχεία ήσαν ανεπαρκή.
- 77 Επομένως, είναι αναγκαίο να εξετασθεί αν η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ είναι ορθή.
- 78 Το άρθρο αυτό περιλαμβάνει δύο μέρη: το πρώτο διακηρύσσει έναν γενικό κανόνα και το δεύτερο ορίζει μια παρέκκλιση από τον κανόνα αυτόν. Στην παρούσα υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι η παρέκκλιση αυτή δεν έχει εφαρμογή. Οι προσφεύγουσες δέχονται ότι, όταν τα μέτρα κατά των επιδοτήσεων, για τα οποία έγινε λόγος στη σκέψη 15 ανωτέρω, εφαρμόστηκαν στις ταινίες ΡΕΤ καταγωγής Ινδίας, τα μέτρα αυτά δεν θεσπίστηκαν βάσει της προκληθείσας ζημίας στην κοινοτική βιομηχανία, αλλά βάσει του ύψους των επιδοτήσεων και της τιμής που ελάμβαναν υπόψη την ύπαρξη των ευεργετημάτων του ΣΓΠ τα οποία χορηγήθηκαν στην Ινδική Δημοκρατία.
- 79 Η διαφορά μεταξύ των διαδίκων ως προς την ερμηνεία του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ στηρίζεται επομένως στην ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο επίρρημα «συνήθως» που περιλαμβάνεται στο πρώτο μέρος του άρθρου αυτού. Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το άρθρο αυτό δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια που προτείνει η Επιτροπή.
- 80 Πρώτον, το επίρρημα «συνήθως» έχει σαφώς ως αποτέλεσμα να χαρακτηρίζει την εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 27 σχετικά με τις περιπτώσεις στις οποίες επιβλήθηκαν μέτρα αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων και όπου η κατάσταση που προβλέπει το άρθρο αυτό μετά τον όρο «εκτός» δεν απαντάται. Το επίρρημα «συ-

νήθως» σημαίνει ότι ο κανόνας αυτός πρέπει επομένως να εφαρμόζεται γενικά. Αν ο κανόνας αυτός εφαρμόζοταν όχι μόνον γενικά, αλλά σε όλες τις περιπτώσεις, η παρεμβολή του επιρρήματος «συνήθως» θα ήταν περιττή, αν όχι αντιφατική.

- 81 Στις περιπτώσεις όπου έχει εφαρμογή η παρέκκλιση, η χρησιμοποίηση του επιρρήματος «συνήθως» έχει επομένως ως αποτέλεσμα να επιφυλλάσσει στην Κοινότητα τη διακριτική εξουσία να αποφασίζει, σε συγκεκριμένη περίπτωση, να χορηγήσει ή να εξακολουθήσει να χορηγεί, το ευεργέτημα του ΣΓΠ παρά την επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ ή μέτρων κατά των επιδοτήσεων. Με άλλα λόγια, η Κοινότητα δικαιούται, δεν υποχρεούται όμως, να χορηγήσει ή να εξακολουθεί να χορηγεί το πλεονέκτημα του ΣΓΠ υπό τις περιστάσεις αυτές.
- 82 Το άρθρο 22 του κανονισμού ΣΓΠ επιβεβαιώνει ότι η ερμηνεία αυτή είναι ορθή.
- 83 Επιβάλλεται να σημειωθεί ότι το ευεργέτημα του ΣΓΠ που προβλέπει ο κανονισμός ΣΓΠ μπορεί να ανακληθεί, εν όλω ή εν μέρει, ενόψει μιας ή περισσότερων από τις έξι περιπτώσεις που αναφέρει το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως σ', του εν λόγω κανονισμού. Έτσι, για παράδειγμα, σε μια περίπτωση όπου τα μέτρα κατά των επιδοτήσεων που επιβλήθηκαν επί ορισμένων προϊόντων και αν η παρέκκλιση του άρθρου 27 δεν έχει εφαρμογή, το ευεργέτημα του ΣΓΠ μπορούσε να ανακληθεί είτε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 22, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού ΣΓΠ, αν διαπιστωθεί ότι τα προϊόντα αυτά παρασκευάζονται στις φυλακές είτε κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 1, στοιχείο α', της διατάξεως αυτής, αν προκύψει ότι η δικαιούχος χώρα εφαρμόζει μορφές δουλείας ή καταναγκαστικής εργασίας. Η ανάκληση θα ήταν πλήρης ή θα εφαρμόζοταν για ορισμένα προϊόντα.
- 84 Εξάλλου, δεδομένου ότι οι περιστάσεις που αναφέρει το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ αφορούν προφανείς περιπτώσεις αθέμιτων εμπορικών πρακτικών εκ μέρους μιας δικαιούχου χώρας, οι περιστάσεις αυτές δεν περιορίζονται υποχρεωτικά στις εμπορικές πρακτικές που αφορούν τα συγκεκριμένα προϊόντα, αλλά μπορούν να περιλαμβάνουν γενικότερες εμπορικές πρακτικές, που αφορούν το εμπόριο στο σύνολό του, τη χώρα αυτή ή ένα τομέα της βιομηχανίας

της. Σε μια τέτοια περίπτωση, τα προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο υφισταμένων μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων δεν θα μπορούσαν να αποφύγουν τα αποτελέσματα μιας ολικής ανακλήσεως του ευεργετήματος του ΣΓΠ από δικαιούχο κράτος βάσει μόνον του ότι τα μέτρα αυτά πληρούσαν τα κριτήρια του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ και, επομένως, δεν θα υπάγονταν στην παρέκκλιση, μνημονευθείσα στη σκέψη 78 ανωτέρω, από τον γενικό κανόνα που ορίζει αυτό το άρθρο 27.

85 Όπως υπογράμμισε η Επιτροπή, η απόφαση να ανακληθεί το ευεργέτημα του ΣΓΠ είναι πρωτίστως ζήτημα πολιτικό το οποίο αφορά την Κοινότητα και τις δικαιούχους χώρες. Δεν υπάρχει υποχρεωτικά κάποια σχέση μεταξύ των προϊόντων τα οποία μπορεί να απολέσουν το ευεργέτημα του ΣΓΠ και της νομικής βάσεως επί της οποίας μπορεί να πραγματοποιηθεί η ανάκληση. Κατά συνέπεια, η χρήση του επιρρήματος «συνήθως» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ αποβλέπει στο να διασφαλίσει ότι, μολονότι η ύπαρξη μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων δεν εμποδίζει τη χορήγηση, ή τη συνέχιση της χορηγήσεως, του ευεργετήματος του ΣΓΠ, η Κοινότητα διατηρεί ωστόσο το δικαίωμα να ανακαλέσει το ευεργέτημα αυτό στις πρόσφορες περιστάσεις ενόψει μιας ή περισσότερων περιπτώσεων που αναφέρει το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ.

86 Συναφώς, δεν μπορεί να γίνει καμιά διάκριση αρχής μεταξύ των διαφόρων περιπτώσεων ανακλήσεως που προβλέπει το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού ΣΓΠ και, ειδικότερα, μεταξύ της περιπτώσεως που αναφέρεται στις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές εκ μέρους δικαιούχου χώρας και των άλλων περιπτώσεων που προβλέπει η διάταξη αυτή. Μπορεί να συμβεί, όταν η ύπαρξη επιδοτήσεων υπέρ συγκεκριμένων προϊόντων αποτελεί τη μόνη προβαλλόμενη αθέμιτη εμπορική πρακτική, να μην υπάρχει λόγος ανακλήσεως του ευεργετήματος του ΣΓΠ από τα προϊόντα αυτά αν όλα τα ζημιόγωνα αποτελέσματα για το εμπόριο των προϊόντων αυτών εξαλείφθηκαν με την επιβολή μέτρων κατά των επιδοτήσεων. Πάντως, έστω και αν αυτό μπορεί να αποτελεί τη «συνήθη» κατάσταση, δεν μπορεί να αποκλεισθεί η ύπαρξη διαφόρων καταστάσεων, στις οποίες η χορήγηση επιδοτήσεων εκ μέρους της δικαιούχου χώρας έχει ασυνήθεις συνέπειες οι οποίες βαίνουν πέραν των καθαρά οικονομικών αποτελεσμάτων τα οποία συμψηφίζονται με μέτρα κατά των επιδοτήσεων.

87 Συνοπτικά, το επίρρημα «συνήθως» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ καλύπτει τουλάχιστον δύο δυνατές καταστάσεις, στις οποίες το ευερ-

γέτημα του ΣΓΠ μπορεί να ανακληθεί από προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων. Η πρώτη κατάσταση είναι εκείνη όπου το ευεργέτημα του ΣΓΠ ανακαλείται από προϊόν κατ' εφαρμογήν της συνολικής ανακλήσεως των ευεργετήματος του ΣΓΠ από μια χώρα λόγω μιας ή περισσοτέρων από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως στ', του κανονισμού ΣΓΠ. Η δεύτερη κατάσταση είναι εκείνη όπου οι προφανείς περιπτώσεις αθέμιτων εμπορικών πρακτικών που αναφέρει το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού ΣΓΠ, μολονότι αφορούν συγκεκριμένα προϊόντα, αναπτύσσουν ζημιογόνα αποτελέσματα τα οποία βαίνουν πέραν των οικονομικών αποτελεσμάτων που μπορούν να εξαιρεθούν με την επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων.

88 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το άρθρο 27 του κανονισμού ΣΓΠ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εμποδίζει την Επιτροπή να ζητήσει την έναρξη διαβουλεύσεων στο πλαίσιο του άρθρου 23 του κανονισμού ΣΓΠ, εν συνεχεία δε, ενδεχομένως, να αρχίσει έρευνα βάσει του άρθρου 25 του ίδιου κανονισμού, ως προς την ύπαρξη περιπτώσεως που προβλέπει το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού αυτού, από το γεγονός και μόνον ότι τα προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο καταγγελίας πλήττονται από μέτρα κατά των επιδοτήσεων και η παρέκκλιση αυτού του άρθρου 27 δεν έχει εφαρμογή.

89 Επομένως, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του άρθρου 27 του κανονισμού ΣΓΠ είναι εσφαλμένη και η απόφαση που περιέχει το από 28 Φεβρουαρίου 2000 έγγραφό της πρέπει να ακυρωθεί, εφόσον βασιίζεται στην ερμηνεία αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

90 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε και οι προσφεύγουσες υπέβαλαν σχετικό αίτημα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την από 28 Φεβρουαρίου 2000 απόφαση της Επιτροπής.**
- 2) Η Επιτροπή φέρει, εκτός των δικών της εξόδων, τα έξοδα των προσφευγουσών.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Σεπτεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. D. Cooke